

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžf/65/2014
Identifikačné číslo spisu:	3013200394
Dátum vydania rozhodnutia:	02.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:3013200394.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD., a zo sudkýň JUDr. Nory Halmovej a JUDr. Petry Pribelskej PhD., v právnej veci žalobcu: Golden Tree, s.r.o., so sídlom Tatranská 296, 017 01 Považská Bystrica, IČO 44 826 591, právne zastúpený: JUDr. Ivan Babjak, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 200/33, Svidník, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/103348/2013/5048-r zo dňa 1. marca 2013 a č. 1100306/1/103372/2013/5048-r zo dňa 1. marca 2013, o odvolaní žalobcu voči rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/75/2013-46 zo dňa 23. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/75/2013-46 zo dňa 23. apríla 2014 m e n í tak, že z r u š u j e rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/103348/2013/5048-r zo dňa 01.03.2013 a č. 1100306/1/103372/2013/5048-r zo dňa 01.03.2013 a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 210,- € do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne č.k. 13S/75/2013-46 zo dňa 23.04.2014 žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. V rozhodnutí poukázal na ustanovenie § 79 ods. 1, § 79 ods. 2 písm. a/, § 79 ods. 4, § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z priznanej hodnoty v znení zákona č. 490/2010 Z.z. platného od 31. decembra 2010 (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“ aj „zákon o DPH“), rovnako na ustanovenie § 79 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 563/2009 Z.z.“ aj „daňový poriadok“), článok 183 Smernice Rady č. 2006/112/ES (ďalej len „Šiesta smernica“) o spoločnom systéme dane pridanej hodnoty v znení Smernice Rady 2006/138/ES zo dňa 19. decembra 2006 a uviedol, že žalobca žiadal na posúdenie jeho nároku na úrok v prípadoch

oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu dane z priznanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2010 a august 2011 priamo aplikovať rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „súdny dvor EÚ“ alebo aj „Súdny dvor“) zo dňa 12. mája 2011 vo veci C-107/10. Súdny dvor v prejudiciálnom konaní rozhodol, že článok 183 Smernice Rady 2006/112/ES sa hľadiska zásad daňovej neutrality má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej úprave, ktorá stanovuje, že všeobecná lehota na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, po ktorej uplynutí vzniká nárok na úroky z omeškania zo sumy, ktorá sa má vrátiť, sa v prípade začatia konania o daňovej kontrole predlžuje, pričom toto predĺženie má za následok, že nárok na uvedené úroky vzniká až odo dňa skončenia tejto kontroly, hoci tento daňový odpočet už bol prenesený v priebehu troch zdaňovacích období nasledujúcich po zdaňovacom období, keď k nemu došlo. Smernica 2006/112/ES je súčasťou slovenského právneho poriadku, nakoľko táto bola transponovaná do zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z priznanej hodnoty. Ide o hmotnoprávny predpis, ktorý v ustanovení § 79 upravuje nadmerný odpočet a zákon č. 563/2009 Z.z. o správe daní je procesnoprávnym predpisom, ktorý v ustanovení § 79 upravuje postup daňového úradu v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu.

Zákon o DPH viaže vrátenie nadmerného odpočtu na ukončenie daňovej kontroly, ktorú daňový orgán začal u daňového subjektu v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu. Ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v § 79 ods. 2, je povinný v lehote do pätnástich dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5,- €. Slovenský právny poriadok stanovil daňovému orgánu povinnosť priznať daňovému subjektu úrok zo sumy daňového preplatku, pričom úrok predstavuje kompenzáciu za hospodárske znevýhodnenie daňového subjektu, čím je zaručené dodržanie zásady daňovej neutrality.

Súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že závery a argumentácie Súdneho dvora EÚ uvedené v jeho rozhodnutiach sú záväzné pre súdy ako aj správne orgány členských štátov EÚ. Musí ísť však o také rozhodnutia, ktoré sú aplikovateľné na konkrétnu prejednávajúcu vec. Žalobca žiadal na posúdenie jeho nároku na úrok z oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu priamo aplikovať rozsudok Súdneho dvora č. C-107/10 zo dňa 12. mája 2011 vo veci bulharského účastníka Enel Marica Iztok 3 AG, v ktorom dal súd odpoveď na položenú prejudiciálnu otázku, ktorá sa týkala výkladu článku 183 Smernice Rady 2006/112/ES z hľadiska zásad daňovej neutrality, pričom bolo podstatné, že v prípade bulharského účastníka bol daňový odpočet prenesený v priebehu troch zdaňovacích období nasledujúcich po zdaňovacom období, kedy k nemu došlo. Z uvedeného vyplýva, že ak bol daňový odpočet bulharského subjektu prenesený v priebehu troch zdaňovacích období nasledujúcich po zdaňovacom období, kedy k nemu došlo, musela byť suma tohto daňového odpočtu už riadne zistená.

Vo veci žalobcu však bola suma nadmerného daňového odpočtu za zdaňovacie obdobie december 2010 a august 2011 zistená až na základe výsledkov daňových kontrol, pričom žalobca nespochybnil, že správca dane má právomoc vykonať daňovú kontrolu na účel preverenia daňovým subjektom uplatneného daňového odpočtu. Z výsledku daňovej kontroly za december 2010 vyplýva, že za daňové obdobie december 2010 bol žalobcovi určený nadmerný odpočet vo výške 5 848,21 €, z ktorého suma 1 044,00 € bola použitá na úhradu nedoplatku na DPH a zostávajúca časť vo výške 4 669,30 € bola žalobcovi vrátená dňa 19. júna 2012.

Z výsledkov daňovej kontroly za august 2011 vyplýva, že správca dane znížil žalobcovi nadmerný odpočet zo sumy 6 272,00 € na sumu 128,00 €.

Krajský súd zdôraznil, že až na základe výsledkov daňových kontrol bola zistená suma nadmerného odpočtu za uvedené zdaňovacie obdobia. Za zdaňovacie obdobie december 2010 bola časť nadmerného odpočtu použitá na úhradu nedoplatku na dani, ktorý žalobca vykazoval za iné zdaňovacie obdobie a za zdaňovacie obdobie august 2011 bola suma nadmerného odpočtu žalobcovi znížená. Výška úroku za oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu mohla byť teda vypočítaná až na základe zistení daňových kontrol, ktoré ustálili sumu, ktorá má byť žalobcovi vrátená titulom nadmerného odpočtu za uvedené zdaňovacie obdobia.

Krajský súd bol toho názoru, že žalovaný a aj správca dane vo veci nároku žalobcu na úrok za oneskorené vrátené nadmerné odpočty dane za zdaňovacie obdobia december 2010 a august 2011 rozhodli v súlade so zákonom o DPH, v ktorom je zapracovaná Smernice Rady 2006/112/ES zo dňa 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane pridanej hodnoty v znení Smernice Rady 2006/138/ES zo dňa 19. decembra 2006 a konali v súlade s daňovým poriadkom. Postup daňových orgánov bol v súlade s článkom 183 Smernice Rady, pričom súd z dôvodov uvedených v rozsudku dospel k záveru že v danej veci nie je možné aplikovať rozsudok Súdneho dvora číslo C-107/10 zo dňa 12. mája 2011, tak ako navrhol žalobca.

II.

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal, aby odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/75/2013-46 zo dňa 23.04.2014 v súlade s ustanovením § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že podstatnou námietkou, ktorú uplatnil v žalobe bolo nesprávne právne posúdenie veci zo strany žalovaného ako aj správneho orgánu prvého stupňa. Už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu sa žalobca domáhal, aby žalovaný priznal žalobcovi úrok zo zadržíavaného nadmerného odpočtu za dobu, od kedy mal byť nadmerný odpočet vrátený podľa daňového priznania až do doby jeho skutočného vrátenia.

Žalovaný na druhej strane potvrdil, že úroky môže vypočítať len v súlade s ustanovením § 79 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z príadnej hodnoty. Spornou je otázka, či sa úroky mali vypočítať podľa výkladu Súdneho dvora EÚ vyplývajúce z rozsudku C-107/10 alebo či sa pri výpočte má aplikovať vnútroštátna právna úprava.

Podľa názoru žalobcu jedinou spornou skutočnosťou, na ktorú poukázal bol nesprávny postup žalovaného, ktorý pri výpočte úrokov zo zadržíavaného nadmerného odpočtu zisteného po daňovej kontrole, dal prednosť vnútroštátnej právnej úprave pred právom komunitárnym. Tento postup žalovaného je v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora, ktorý opakovane potvrdzuje povinnosť aplikácie všeobecných komunitárných právnych zásad ako prameňov komunitárneho práva vnútroštátnymi orgánmi aplikácie práva, najmä súdnymi orgánmi (C-286/94, C-340/95), C-401-95 a C-47/96 Garage Molenheide a všetkými orgánmi verejnej moci(C-8/81 Becker).

Žalobca opätovne poukázal na rozsudok C-107/10 Enel Marica Iztok 3AD pri výklade článku 183 Smernice Rady 2006/112/ES. Z rozsudku krajského súdu vyplýva, že predmetný rozsudok na predmetný spor nie je možné aplikovať, nakoľko v prejednávanvej veci pred Súdnym dvorom bolo podstatné, že v prípade bulharského účastníka bol daňový odpočet prenesený v priebehu troch zdaňovacích období nasledujúcich po zdaňovacom období, kedy k nemu došlo. Podľa žalobcu krajský súd absolútne nepochopil výklad ustanovení zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty. Ustanovenie § 79 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z príadnej hodnoty upravuje prenesenie nadmerného odpočtu do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia, a jeho prípadné vrátenie daňovému subjektu zo strany daňového úradu v lehote 30 dní od podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie nasledujúce po zdaňovacom období, v ktorom nadmerný odpočet vznikol.

V prvom prípade vznikol nadmerný odpočet v zdaňovacom období december 2010 v sume 5.848,21,- €. Tento bol prenesený do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia január 2011 a správcou dane mal byť vrátený do 30 dní od podania daňového priznania za toto zdaňovacie obdobie. Nakoľko žalobca podal daňové priznanie za január 2011 dňa 25.02.2011, povinnosťou správcu dane bolo vrátiť žalobcovi nadmerný odpočet do 27.03.2011. Po daňovej kontrole priznal daňový úrad žalobcovi nadmerný odpočet vo výške 134,91 €, ktorý bol žalobcovi vrátený dňa 09.01.2012. Po odvolacom konaní, žalovaný zmenil rozhodnutie správcu dane a priznal žalobcovi nadmerný odpočet vo výške 5 848,21 €. Tento bol použitý tak, že suma 1 044,- € bola použitá na zápočet iného nedoplatku na dani z príadnej hodnoty dňa 18.06.2012 a suma 4 669,30 € bola žalobcovi vrátená dňa 19.06.2012. Podľa žalobcu za jediný zákonný postup správcu dane by bolo možné považovať postup, v rámci ktorého by správca dane vypočítal úroky podľa § 79 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní a to zo sumy 134,91 €

od 27.03.2011 do 09.01.2012 zo sumy 1 044,- € od 27.03.2011 do 18.06.2012 a zo sumy 4 669,30 € od 27.03.2011 do 19.06.2012.

V druhom konkrétnom prípade vznikol nadmerný odpočet v zdaňovacom období august 2011 v sume 6 272,- €. Tento bol prenesený do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia - september 2011 a správcom dane mal byť vrátený do 30 dní od podania daňového priznania za toto zdaňovacie obdobie. Nakoľko žalobca podal daňové priznanie za september 2011 dňa 25.10.2011, bolo povinnosťou správcu dane vrátiť mu tento nadmerný odpočet do 25.11.2011. Po daňovej kontrole priznal daňový úrad žalobcovi nadmerný odpočet vo výške 128,- €, ktorý bol žalobcovi vrátený dňa 02.11.2012.

Žalobca považuje za správne, aby úroky v danom prípade boli žalobcovi vrátené podľa rozsudku C-107/10.

Žalobca dal súdu do pozornosti, že argumentáciu rozsudkom vo veci C-1047/10 použil Súdny dvor aj v ďalšom svojom rozsudku vo veci C-431/12, bod 24.

III.

Vo vyjadrení žalovaného k odvolaniu doručenom Krajskému súdu v Trenčíne dňa 01.07.2014, tento uviedol, že žalobca uvádza v odvolaní rovnaké námietky, ktoré boli už predmetom súdneho konania. Žalovaný sa pridrižiava svojich stanovísk podaných ku žalobám a uvádza, že žalobca ako daňový subjekt podal dňa 25.01.2011 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2010, v ktorom vykázal nadmerný odpočet vo výške 5 484 21,- €. Žalobca ako platiteľ podal dňa 25.02.2011 daňové priznanie za zdaňovacie obdobie január 2011, v ktorom uviedol zase nadmerný odpočet vo výške 24 320,- €. Nakoľko za január nevznikla žalobcovi žiadna daňová povinnosť a v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu za december 2010 začal správca dane dňa 24.03.2011 daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie december 2010, prestala platiť lehota na vrátenie nadmerného odpočtu podľa § 79 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. Správca v tomto prípade nebol povinný vrátiť nadmerný odpočet za december 2010 do 30 dní od podania daňového priznania, ale do 10 dní od skončenia daňovej kontroly, vo výške zistenej správcom dane.

Ďalej žalobca podal dňa 26.09.2011 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2011, v ktorom vykázal nadmerný odpočet vo výške 6 272,- €. Žalobca podal dňa 25.10.2011 daňové priznanie za zdaňovacie obdobie september 2011, v ktorom uviedol, že má nadmerný odpočet vo výške 20,33 €. Nakoľko za september 2011 nevznikla žalobcovi žiadna daňová povinnosť a v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu za august 2011 začal daňový úrad dňa 03.11.2011 daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie august 2011, prestala platiť lehota na vrátenie nadmerného odpočtu podľa § 79 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z.. Správca dane v tomto prípade bol povinný vrátiť daň do 10 dní od skončenia daňovej kontroly.

Žalovaný uviedol, že článok 183 Smernice stanovuje, že ak za dané zdaňovacie obdobie výška odpočítanej dane prevyšuje výšku splatnej dane DPH, členské štáty môžu rozdiel buď preniesť do nasledujúceho zdaňovacieho obdobia, alebo ho vrátiť v súlade s podmienkami, ktoré určia. Vzhľadom na rozdielnosť vnútroštátnych právnych úprav, ktoré sú zrejmé z bodov 54. a 55. rozsudku C-107/10 a vzhľadom na skutočnosť, že súdny dvor sa zaoberal posudzovaním čl. 183 v kontexte voľnosti členských štátov pri jeho implementovaní, keď Súdny dvor už v bodoch 43. a 44. rozsudku pripomenul osobitosti vnútroštátnej právnej úpravy Bulharska. Nakoľko vnútroštátna právna úprava Slovenskej republiky je iná, daňové úrady SR nie sú oprávnené priznať a zaplatiť úroky po dobu výkonu daňovej kontroly zameranej na kontrolu zistenia oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu.

Na základe týchto skutočností sa žalovaný domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá, ako vecne správny potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a vo veci verejne vyhlásil rozsudok (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.).

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvá a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 79 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, ak v zdaňovacom období vznikne platiteľovi nadmerný odpočet, odpočíta platiteľ nadmerný odpočet od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období s výnimkou podľa odseku 2 <. Ak platiteľ nemôže odpočítať nadmerný odpočet od vlastnej daňovej povinnosti v nasledujúcom zdaňovacom období, daňový úrad vráti neodpočítaný nadmerný odpočet alebo jeho neodpočítanú časť do 30 dní od podania daňového priznania za zdaňovacie obdobie nasledujúce po zdaňovacom období, v ktorom nadmerný odpočet vznikol alebo do 30 dní od uplynutia lehoty na podanie daňového priznania, ak platiteľ nebol povinný podať daňové priznanie (§ 78 ods. 1) <. za zdaňovacie obdobie nasledujúce po zdaňovacom období, v ktorom nadmerný odpočet vznikol. Na účely tohto zákona sa nadmerným odpočtom rozumie prevýšenie celkovej výšky odpočítateľnej dane za príslušné zdaňovacie obdobie nad celkovou výškou dane za príslušné zdaňovacie obdobie okrem dane pri dovoze tovaru.

Podľa ustanovenia § 79 ods. 2 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, daňový úrad vráti nadmerný odpočet do 30 dní od uplynutia lehoty na podanie daňového priznania za zdaňovacie obdobie, v ktorom nadmerný odpočet vznikol, ak zdaňovacím obdobím platiteľa je kalendárny mesiac.

Podľa ustanovenia § 79 ods. 4 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty účinného do 31.12.2010, ak daňový úrad v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1 <. začne daňovú kontrolu, vráti nadmerný odpočet do desiatich dní od skončenia daňovej kontroly, a to vo výške zistenej daňovým úradom. Ak po vrátení nadmerného odpočtu vznikne kladný rozdiel medzi nadmerným odpočtom uvedeným v právoplatnom rozhodnutí a vráteným nadmerným odpočtom podľa prvej vety, vráti daňový úrad tento rozdiel do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak daňový úrad daňovou kontrolou, ktorú začal v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1 <. alebo odseku 2 <., nezistí nadmerný odpočet a právoplatným rozhodnutím sa prizná nadmerný odpočet, vráti daňový úrad nadmerný odpočet uvedený v právoplatnom rozhodnutí do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom šiesteho mesiaca.

Podľa ustanovenia § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty, v znení účinnom od 31.12.2010, ak daňový úrad v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1 <. začne daňovú kontrolu, vráti nadmerný odpočet do desiatich dní od skončenia daňovej kontroly, a to vo výške zistenej daňovým úradom. Ak po vrátení nadmerného odpočtu vznikne kladný rozdiel medzi nadmerným odpočtom uvedeným v právoplatnom rozhodnutí a vráteným nadmerným odpočtom podľa prvej vety, vráti daňový úrad tento rozdiel do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak daňový úrad daňovou kontrolou, ktorú začal v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu podľa odseku 1 <. alebo odseku 5 <., nezistí nadmerný odpočet a právoplatným rozhodnutím sa prizná nadmerný odpočet, vráti daňový úrad nadmerný odpočet uvedený v právoplatnom rozhodnutí do desiatich dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Ak platiteľ neumožní vykonanie daňovej kontroly do

šiestich mesiacov odo dňa jej začatia, nárok na vrátenie nadmerného odpočtu zaniká posledným dňom šiesteho mesiaca.

Podľa § 79 ods. 3 zákona č. 563/2009 Z.z. daňového poriadku, ak správca dane vráti daňový preplatok po lehote ustanovenej v odseku 2, je povinný v lehote do 15 dní od vrátenia daňového preplatku rozhodnúť o priznaní úroku zo sumy daňového preplatku, ak jeho výška presiahne sumu 5 €. Pri výpočte úroku sa použije trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky platnej v posledný deň lehoty, v ktorej mala byť suma daňového preplatku podľa tohto zákona vrátená; ak trojnásobok základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky nedosiahne 10%, pri výpočte úroku sa namiesto trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky použije ročná úroková sadzba 10%. Úrok sa priznáva za každý deň omeškania. Správca dane tento úrok zaplatí do 15 dní od doručenia rozhodnutia o priznaní úroku. Ak správca dane eviduje voči daňovému subjektu daňový nedoplatok, použije tento úrok alebo jeho časť v lehote na jeho zaplatenie podľa § 55 ods. 6 a 7. Rovnako správca dane zaplatí daňovému subjektu úrok aj v prípadoch oneskoreného vrátenia nadmerného odpočtu a spotrebnej dane, na ktorú bolo uplatnené jej vrátenie, ak sa nadmerný odpočet a spotrebná daň nepoužijú podľa § 55 ods. 6 a 7.

Podľa článku 183 Smernice Rady č. 2006/112/ES v znení Smernice Rady 2006/138/ES, ak za dané zdaňovacie obdobie výška odpočítanej dane prevyšuje výšku splatnej dane z pridanej hodnoty, členské štáty môžu rozdiel buď preniesť do nasledujúceho obdobia, alebo ho vrátiť v súlade s podmienkami, ktoré určia. Členské štáty však môžu odmietnuť preniesť alebo vrátiť rozdiel, ak výška nadmerného odpočtu predstavuje zanedbateľnú sumu.

Z administratívneho spisu má najvyšší súd preukázané, že rozhodnutím žalovaného č. 1100306/1/103348/2013/5048-r zo dňa 01.03.2013 bolo potvrdené rozhodnutie správcu dane č. 9312301/5/3388532/2012 zo dňa 16.11.2012, ktorým bol žalobcovi priznaný úrok v sume 0,30 € zo sumy nadmerného odpočtu priznanej daňovej kontrole vo výške 134,91 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie december 2010. Žalobca podal dňa 25.02.2011 daňové priznanie za zdaňovacie obdobie január 2011, v ktorom uviedol nadmerný odpočet vo výške 24 320,- €. Za január 2011 nevznikla žalobcovi daňová povinnosť a v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu za december 2010 začal správca dane dňa 24.03.2011 podľa § 79 ods. 6 zákona č. 221/2004 Z.z. o DPH daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie december 2010. Správca dane nevrátil žalobcovi nadmerný odpočet za december 2010 do 30 dní odo dňa podania daňového priznania za január 2011, avšak urobil tak do 10 dní od skončenia daňovej kontroly a to vo výške zistenej daňovým úradom. V posudzovanom prípade začal správca dane daňovú kontrolu nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie december 2010 v dňoch 24.03.2011 do 20.12.2011. Nadmerný odpočet vo výške 134,91 € bol daňovému subjektu vrátený dňa 09.01.2012.

Rozhodnutím č. 1100306/1/103372/2013/5048-r zo dňa 01.03.2013 bolo potvrdené rozhodnutie správca dane č. 9312301/5/3379663/2012 zo dňa 16.11.2012, ktorým bol žalovaným priznaný úrok v sume 0,70 € za DPH za zdaňovacie obdobie august 2011. Žalobca ako platiteľ dane podal dňa 25.10.2011 daňové priznanie za zdaňovacie obdobie september 2011, v ktorom uviedol nadmerný odpočet vo výške 20,33 €. Za september 2011 nevznikla žalobcovi daňová povinnosť a v lehote na vrátenie nadmerného odpočtu za august 2010 začal správca dane dňa 03.11.2011 daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie august 2011. Správca dane nevrátil žalobcovi nadmerný odpočet za august 2011 do 30 dní odo dňa podania daňového priznania za september 2011, ale urobil tak do 10 dní od skončenia daňovej kontroly a to vo výške zistenej daňovým úradom. V tomto prípade bola daňová kontrola ukončená dňa 02.10.2012 s tým, že v zmysle § 79 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH lehota na vrátenie nadmerného odpočtu zisteného správcom dane vo výške 128,- € uplynula dňa 12.10.2012 a nadmerný odpočet bol vrátený dňa 02.11.2012, čím došlo k omeškaniu na strane správcu dane o 21 dní.

Odvolací súd v danej veci posudzoval rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č.k. 13S/75/2013 - 46 zo dňa 23.4.2014, ktorým súd žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p. a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Predmetom žaloby boli rozhodnutia žalovaného č. 1100306/1/103348/2013/5048-r zo dňa

01.03.2013 a č. 1100306/1/103372/2013/5048-r zo dňa 01.03.2013. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že žalobca v podanom odvolaní uvádza v podstate tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho prieskumu na Krajskom súde v Trenčíne.

Spornou otázkou, ktorá je predmetom odvolacieho súdneho konania v správnom súdnictve pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky je, či platiteľovi DPH vzniká nárok na úroky z omeškania z nadmerného odpočtu zadržiavaného počas daňovej kontroly, na overenie správnosti uplatneného odpočtu DPH. Platný a účinný právny režim v Slovenskej republike sa riadi sa ustanovením § 79 zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH. Je potrebné uviesť, že daň z pridanej hodnoty je predmetom harmonizácie s úniovým právom, ktoré v prípade konfliktu s vnútroštátnou právnou úpravou má aplikačnú prednosť.

Žalobca uvedený vnútroštátny právny režim považuje za rozporný s článkom 183 smernice Rady 2006/112/ES zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2006/138/ES, ktorý v znení interpretácie rozsudkom Súdneho dvora EU vo veci C-107/10 Enel Maritza Iztok AD3 bod 2, že „...bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že všeobecná lehota na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, po ktorej uplynutí vzniká nárok na úroky z omeškania zo sumy, ktorá sa má vrátiť, sa v prípade začatia konania o daňovej kontrole predlžuje, pričom toto predĺženie má za následok, že nárok na uvedené úroky vzniká až odo dňa skončenia tejto kontroly....“.

Krajský súd i najvyšší súd boli preto postavené pred otázku, či právo Európskej únie, v danom prípade rozsudok Súdneho dvora EU C-107/10 Enel Maritza Iztok AD3 predstavuje acte éclairé pre skutkovú situáciu v Slovenskej republike, v dôsledku ktorého nastáva pre súdy situácia aplikovať princíp prednosti práva Európskej únie a povinnosť a zdržať sa ustanovenia § 79 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. v prospech práva Európskej únie, pokiaľ uvedené ustanovenie nie je možné interpretovať eurokonformne, t.j. v súlade s čl. 183 Smernice Rady 2006/112. Teda povinnosť aplikovať historický princíp („primauté“) z rozsudku Costa vs. E.N.E.L. Pri aplikácii tohto princípu prednosti práva EÚ však absentujú v Slovenskej republike subsidiárne procesné legislatívne pravidlá nielen v daňovom konaní, ale aj v súdnom konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správcu dane. Správny súd v rámci záväzného právneho názoru musí sa jednoznačne vyjadriť, či ide o acte éclairé a v tom prípade, pri absencii legislatívnej úpravy, v rámci záväzného právneho názoru určiť daňovým orgánom procesný postup, ktorý majú v ďalšom konaní aplikovať.

Najvyšší súd uvádza, že v demokratickom štáte, ktorý je chápaný predovšetkým ako materiálny právny štát, nemožno pripustiť použitie zákonného alebo podzákonného ustanovenia, ktorý odporuje niektorej z fundamentálnych ústavných zásad. Pri aplikácii ustanovenia pripúšťajúceho viacero výkladov je úlohou všetkých štátnych orgánov interpretovať dané ustanovenia ústavne konformným i eurokonformným spôsobom. Súd poukazuje na viackrát vyslovený právny názor Súdneho dvora EÚ, podľa ktorého za určitých okolností prednosť pred vnútroštátnou normou majú všetky únievé normy bez ohľadu na ich právnu silu: ustanovenia zmluvy (porovnaj napr. Costa p. ENEL, 6/64, 15.07.1964, Zb. s. 1141), všeobecné zásady únievého práva (napr. Wachauf, 5/88, 13.07.1989, Zb. s. 2609, bod 17), nariadenia (napr. Politi, 43/71, 14.12.1971, Zb. s. 1039, bod 9), smernice (Becker, 8/81, 19.01.1982, Zb. s. 53), rozhodnutia (Salumificio di Cornuda, 130/78, 08.03.1979, Zb. s. 867), medzinárodné zmluvy uzatvorené úniou (Kupferberg, 104/81, 26.10.1982, Zb. s. 3641). Zjednodušene povedané, akákoľvek únievá právna norma má bez ohľadu na jej právnu silu v únievom právnom poriadku a bez ohľadu na jej priamy účinok vyššiu právnu silu ako ktorákoľvek vnútroštátna norma. Únievé právo má prednosť pred všetkými vnútroštátnymi normami bez ohľadu na ich územnú alebo časovú pôsobnosť, t.j. bez ohľadu na to, či boli prijaté vnútroštátnym zákonodarcom alebo jednotkami územnej samosprávy, alebo či sa jedná o normy skoršie alebo neskoršie (napr. Pigs Marketing Board, 83/78, 29.11.1978, Zb. s. 2347, bod 69). Súdny dvor tiež potvrdil, že účinnosť únievého práva nemôže byť rozdielna podľa jednotlivých oblastí vnútroštátneho práva (Hubbard, C-20/92, 01.07.1993, Zb. s. I-3777, bod 19; Sail, 82/71, 21.03.1972, Zb. s. 119, bod 5), čo znamená, že zásada prednosti únievého práva sa vzťahuje na všetky vnútroštátne právne odvetvia. Povinnosť rešpektovať prednosť únievého práva musia dodržiavať všetky zložky štátnej moci: vláda, štátna správa, zákonodarca aj súdne orgány.

Keďže únie právo sa na základe jeho bezprostrednej aplikovateľnosti priamo stáva súčasťou právnych poriadkov členských štátov, môže sa dostať do rozporu s vnútroštátnou právnou normou. V takom prípade má únie právo podľa prípadovej praxe Súdneho dvora EÚ prednosť pred vnútroštátnym predpisom, ktorý je s ním v rozpore a ktorý by nemal byť ďalej aplikovaný (Simmenthal, 106/77, 09.03.1978, Zb. 629, bod 17). Zásada prednosti práva únie ukladá povinnosť nielen súdnym, ale všetkým orgánom členského štátu umožniť plnú účinnosť únie noriem (Larsy, C-118/00, 28.06.2001, Zb. s. I-5063, bod 52; Komisia p. Taliansku, 48/71, 13.07.1972, Zb. s. 529, bod 7; Komisia p. Taliansku, 19.01.1993, C-101/91, Zb.s. I-191, bod 24). Na základe judikatúry Súdneho dvora odvodené z čl. 4 ods. 3 ZFEÚ (bývalý článok 10 ZES) sa povinnosť členských štátov prijať všetky primerané opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy vyplývajúce z práva únie vzťahuje na všetky orgány verejnej moci členských štátov, najmä na súdne a správne orgány v rozsahu ich právomocí.

Vnútroštátny súd sa stáva všeobecným súdom aplikácie únie práva, pretože je povinný v rámci svojich právomocí zabezpečiť úplný účinok únie noriem a chrániť práva, ktoré tieto normy priznávajú jednotlivcom (Francovich a Bonifaci, C-6 a 9/90, 19.11.1991, Zb. s. I-5357, bod 32; Factortame, C-213/89, 19.6.1990, Zb. s. I-2433, bod 19; Simmenthal, 106/77, 9.3.1978, Zb. s. 629, bod 16). Ak eurokonformný výklad vnútroštátneho práva nie je možný, je vnútroštátny súd povinný v medziach svojich právomocí a voľnej úvahy aplikovať únie právo ako celok a chrániť práva, ktoré priznáva toto právo jednotlivcom a to tak, že vychádzajúc zo zásady prednosti práva únie nesmie aplikovať žiadne skoršie alebo neskoršie ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom únie (ČEZ, C-115/08, 27.10.2009, bod 138; Luigi, C-357/06, 18.12.2007, Zb. s. I-12311, body 28 a 29; Engelbrecht, C-262/97, 26.09.2000, Zb. s. I-7321, bod 39 až 40; IN.CO.GE., C-10 a 22/97, 22.10.1998, Zb. s. I-6307, bod 20; Murphy, 157/86, 04.02.1988, Zb. s. 673, bod 11; Simmenthal, 106/77, 09.03.1978, Zb. s. 629, body 21 až 20). Vnútroštátny súd teda nesmie aplikovať ustanovenie vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom únie a môže v súlade so zásadami rovnocennosti a účinnosti na ochranu únie práv použiť a vhodne interpretovať vnútroštátne ustanovenie, ktoré sa pôvodne malo vzťahovať iba na vnútroštátne situácie bez únie prvkov (Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening, C-383 až 385/06, 13.03.2008, Zb. s. I-1561, bod 49; Leffler, C-443/04, 08.11.2005, Zb. s. I-9611, bod 51). Judikatúra Súdneho dvora priznáva úniej norme vo vzťahu k vnútroštátnemu právu abrogatívny účinok, pretože prednosť únie práva spôsobuje neaplikovateľnosť či už skorších alebo neskorších vnútroštátnych noriem, ktoré sú v rozpore s únie normami a nepriamo núti vnútroštátne orgány, aby takéto vnútroštátne normy zrušili (Simmenthal, 106/77, 09.03.1978, Zb. s. 629, bod 17).

So vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie došlo k významným zmenám aj v oblasti aplikácie práva. Do slovenského právneho poriadku bolo prevzaté množstvo právnych noriem a s nimi nevyhnutne nastúpili aj zvýšené nároky na všetky orgány aplikujúce právo. Judikatúra Súdneho dvora Európskej únie („SD EÚ“) je rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ, ktorú vytvárajú rozhodnutia tohto súdu v jednotlivých preskúmaných záležitostiach. Súdny dvor je jedným z orgánov EÚ, na ktorý členské štáty tejto nadnárodnej organizácie preniesli určité rozhodovacie právomoci, a tak rozhoduje spory medzi vládami členských štátov a európskymi inštitúciami a prejednáva aj žaloby jednotlivcov či organizácií proti inštitúciám EÚ. Zároveň dohliada, aby členské štáty dodržiavali európske právo a preskúmava aj súlad právnych aktov vydávaných inštitúciami EÚ so zakladajúcimi zmluvami, ktoré tvoria akoby ústavu Európskej únie. Judikatúra Súdneho dvora má pritom najmä zabezpečovať jednotný výklad práva EÚ a tak aj jeho rovnaké uplatňovanie v jednotlivých členských štátoch. Práve v prípadoch, kedy SD EÚ podáva právny výklad ustanovení európskeho práva, či už v jednotlivých rozhodnutiach alebo na žiadosť súdov členských štátov či iných orgánov a inštitúcií EÚ, má judikatúra SD EÚ všeobecnú záväznosť. SD EÚ sa musí riadiť nielen súd, ktorý o výklad požiadal či štát alebo inštitúcia EÚ, ktorej je rozhodnutie určené, ale všetky členské štáty, ich orgány a obyvateľstvo, ako aj samotné orgány EÚ. Judikatúra SD EÚ má preto povahu prameňa únie práva. Jedným z najvýznamnejších rozhodnutí, v ktorom výklad práva nadobudol takúto všeobecne záväznú povahu a patrí do judikatúry SD EÚ, je aj prípad Costa v. Enel.

Predmetom konania sú dva vnútroštátne právne predpisy, zákon o DPH a daňový poriadok. Oba predpisy neobsahujú osobitné a jednoznačné ustanovenie o tom, za aké obdobie sa má priznať úrok z daňového preplatku, ktorý správca dane vráti po lehote ustanovenej § 79 ods. 2 daňového poriadku, resp. od kedy sa tento úrok počíta. Ani predmetná Smernica nestanovuje konkrétne podmienky vrátenia nadmerného odpočtu DPH a neurčuje ani obdobie, za ktoré má byť vrátený úrok. Podľa Smernice môžu jednotlivé členské štáty uvedenú problematiku upraviť vo svojom vnútroštátnom práve samostatne, pričom však musia dodržať základné zásady fungovania systému DPH, predovšetkým zásadu neutrality a zásadu proporcionality. Tieto interpretoval SD vo svojej početnej judikatúre.

Ako na to už poukázal spomenutý rozsudok ESD C-107/10, článok 183 DPH smernice, posudzovaný z hľadiska zásady daňovej neutrality, sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že všeobecná lehota na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, po ktorej uplynutí vzniká nárok na úroky z omeškania zo sumy, ktorá sa má vrátiť, sa v prípade začatia konania o daňovej kontrole predlžuje, pričom toto predĺženie má za následok, že nárok na uvedené úroky vzniká až odo dňa skončenia tejto kontroly. Aj keď postupy na uplatnenie nároku na vrátenie nadmerného odpočtu DPH upraveného v článku 183 Smernice o DPH v zásade patria do procesnej autonómie členských štátov, nič to nemení na skutočnosti, že táto autonómia je vymedzená zásadami ekvivalencie a efektivity. Podľa ustálenej judikatúry navyše platí, že členské štáty musia pri uplatňovaní právnej úpravy únie dodržiavať zásadu ochrany legitímnej dôvery (pozri napr. rozsudok SD EÚ - Marks & Spencer, C-62/00).

Právo na odpočet je neoddeliteľnou súčasťou mechanizmu DPH a v zásade ho nemožno obmedziť. Toto právo sa predovšetkým okamžite uplatňuje na celkovú výšku daní, ktoré zaťažujú plnenia uskutočnené na vstupe (pozri najmä rozsudky ESD - C-62/93, C-368/06). Pokiaľ ide o možnosť upravenú v článku 183 smernice o DPH stanoviť, aby bol nadmerný odpočet DPH buď prenesený do nasledujúceho obdobia, alebo vrátený. Súdny dvor spresnil, že hoci členské štáty majú určitú slobodu pri stanovovaní podmienok vrátenia nadmerného odpočtu DPH, tieto podmienky nemôžu spochybňovať zásadu daňovej neutrality tým, že zdaniteľná osoba bude povinná znášať túto daňovú záťaž v celom rozsahu alebo sčasti. Uvedené podmienky musia najmä umožniť, aby mohla byť zdaniteľnej osobe za primeraných podmienok vrátená celá suma vyplývajúca z nadmerného odpočtu DPH, čo znamená, že vrátenie sa uskutoční v primeranej lehote vyplatením finančnej hotovosti alebo porovnateľným spôsobom a prijatý spôsob vrátenia v nijakom prípade nesmie pre zdaniteľnú osobu predstavovať finančné riziko.

Z uvedeného odvolací súd dospel v tejto veci k záveru, k vráteniu nadmerného odpočtu bežne dochádza vo všeobecnej lehote (30 dní), čo je lehota, ktorá je sama osebe v súlade s článkom 183 smernice o DPH a povinnosť platiť úroky z omeškania z nevrátenej sumy vzniká až po uplynutí tejto lehoty. Predpokladom riadneho fungovania spoločného systému DPH je správne vyberanie daní a preto každý členský štát musí prijať všetky legislatívne a právne opatrenia, aby zabezpečil, že splatná DPH bude na jeho území vyberaná v plnej výške. V tejto súvislosti sú členské štáty povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné uzávierky a ostatné relevantné dokumenty, ako aj vypočítať a vybrať dlžnú daň. Z toho vyplýva, že lehota na vrátenie nadmerného odpočtu DPH môže byť v zásade predĺžená na účely vykonania daňovej kontroly bez toho, aby bolo nutné považovať túto lehotu za neprimeranú, ak toto predĺženie neprekračuje medze toho, čo je nevyhnutné na riadne vykonanie tejto daňovej kontroly. Keďže zdaniteľná osoba dočasne nemôže disponovať finančnými prostriedkami vo výške nadmerného odpočtu DPH, je postihnutá hospodárskym znevýhodnením, ktoré by malo byť kompenzované zaplatením úrokov ako istou paušalizovanou náhradou škody, čím je zaručené dodržanie zásady daňovej neutrality.

Odvolací súd je toho názoru, že by bolo v rozpore s princípmi právneho štátu, keby tým daňovým subjektom, u ktorých bola uskutočnená daňová kontrola, bol vrátený nadmerný odpočet z dôvodu výkonu daňovej kontroly neskôr bez akejkoľvek kompenzácie. Práve na tento účel slúži štátom platený úrok zo zadrživanej sumy za obdobie už odo dňa uplynutia uvedenej všeobecnej lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu až do jeho vrátenia. Súd je toho názoru, že prístup správcu dane i žalovaného, ktorí právo na takúto kompenzáciu popierajú, je neproporcionálny, nie je ničím opodstatnený ani

spravodlivý a znevýhodňuje daňový subjekt len na tom základe, že u neho bola vykonaná daňová kontrola.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. značka 8Sžf/115/2013 zo dňa 11.12.2014 poukázal aj na to, že Súdny dvor v dotknutom rozsudku uviedol (bod 55): „... uplatnenie právnej úpravy vo veci samej vedie nielen k tomu, že zdaniteľná osoba nemôže počas značného obdobia, a to približne ôsmich mesiacov, disponovať finančnými prostriedkami vo výške nadmerného odpočtu DPH, ale tiež zbavuje zdaniteľnú osobu nároku na úroky, ktoré jej obvykle vznikajú z nadmerného odpočtu DPH.“

Právna úprava ponecháva daňovým orgánom možnosť začať daňovú kontrolu kedykoľvek, dokonca aj tesne pred uplynutím lehoty na vrátenie nadmerného odpočtu DPH, čím umožňuje značné predĺženie lehoty na jej vrátenie, a zároveň odloženie dátumu, od ktorého vzniká nárok na úroky z omeškania z nevrátenej sumy. Z uvedeného je nepochybné, že dotknutá bulharská úprava v porovnaní s úpravou slovenskou, vzhľadom na jej aplikáciu daňovými orgánmi, nevykazuje také rozdiely, že rozsudok SD EÚ C-107/10 by bolo potrebné odmietnuť ako na danú vec sa nevzťahujúci. Naviac pokiaľ Súdny dvor považoval už obdobie približne ôsmich mesiacov, počas ktorého nemôže zdaniteľná osoba disponovať finančnými prostriedkami, za značné, v zmysle slovenského práva môže byť táto lehota ešte dlhšia, keďže daňová kontrola môže trvať až jeden rok, a preto nevyplatenie nadmerného odpočtu DPH ovplyvňuje zdaniteľnú osobu ešte výraznejšie.

S poukazom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný sa v rozhodnutí nezaoberal i judikatúrou Súdneho dvora a vec nesprávne právne posúdil. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 220 O.s.p., zmenil a zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p., súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 250j ods. 7 O.s.p., správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 210,- € pozostávajúcu zo zaplatených súdnych poplatkov (žaloba dvakrát t.j. 2x 70,- € - pôvodne boli podané dve žaloby žalobcu vedené na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. značkami 13S/75/2013 a 13S/76/2015, ktoré boli až v priebehu konania krajským súdom spojené na spoločné konanie a súdny poplatok za podané odvolanie 70,- €, t.j. celkom 3x 70,- €).

Trovy právneho zastúpenia neboli žalobcovi na náhradu priznané pretože neboli v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. vyčíslené (§ 151 ods. 2 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.